NAČELA
Hrvatskog Ustaškog Pokreta

1. Hrvatski narod je samosvojna narodna (etnička) jedinica; on je narod sam po sebi, te u narodnosnom pogledu nije istovjetan s ni jednim drugim narodom, niti je dio ili pleme bilo kojega drugoga naroda.

2. Hrvatski narod ima svoje izvorno povijesno ime HRVAT, pod kojim se je pojavio u davno povijesno doba, pod kojim je prije 1.400 godina došao u današnju svoju postojbinu, te pod kojim živi sve do danas. To ime ne može i ne smije zamijeniti ni jedno drugo ime.

3. Svoju današnju postojbinu učinio je hrvatski narod već u pradavna vremena svojom DOMOVINOM, u njoj se trajno nastanio, s njome srastao i dao joj izvorno i naravno ime HRVATSKA. To se ime ne može i ne smije zamijeniti ni jednim drugim imenom.

4. ZEMLJA, koju je u pradavno doba hrvatski narod zaposjeo, te koja je postala njegovom domovinom, prostire se na više pokrajina, koje su imale svoja posebna pokrajinska imena dijelom još prije dolaska Hrvata, dok su druga pokrajinska imena nastala poslije, nu sve te pokrajine sačinjavaju jednu JEDINSTVENU DOMOVINU HRVATSKU, te nitko nema prava, da ikoju od tih pokrajina svojata za sebe.

5. Hrvatski je narod došao u svoju domovinu Hrvatsku kao podpuno SLOBODAN NAROD i to u vrijeme seobe naroda VLASTITOM POBUDOM, te je tu zemlju osvojio i svojom za uvijek učinio.

6. Hrvatski je narod u svoju domovinu Hrvatsku došao podpuno IZGRADJEN (organiziran) ne samo obiteljski, nego i vojnički, te je odmah po dolasku osnovao svoju vlastitu DRŽAVU sa svima obilježjima državnosti.

7. Svoju vlastitu državu Hrvatsku, osnovanu već onda, kada su mnogi drugi narodi živjeli još podpuno nesredjeno (neorganizirano), hrvatski je narod održao kroz sve vjekove pa do konca svjetskog rata, a nije je se, kao ni prava na nju nikada, a ni koncem svjetskog rata bilo kojim činom ili bilo kojom zakonitom odlukom odrekao ni to svoje pravo na koga drugoga prenio. Tek mu je koncem svjetskog rata tudjinska sila spriječila, da dalje vrši svoja VRHOVNIČKA (suverena) prava u vlastitoj svojoj državi u Hrvatskoj.

8. Odstranivši putem ustanka tudjinsku silu sa svog narodnog i povijesnog područja, hrvatski je narod oživotvorio svoje pravo vrhovničke (suverene) vlasti u svojoj domovini i tako OPET UZPOSTAVIO svoju podpuno samostalnu i NEZAVISNU DRŽAVU HRVATSKU. On imade pravo tu svoju vrhovničku vlast proširiti na cijelo svoje neprekinuto narodno i povijesno područje.

Hrvatski narod ne vežu nikakve medjunarodne niti državopravne obveze iz prošlosti, koje nisu u podpunoj suglasnosti s ovim načelima, pa se na njih u svojoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj niti ne obazire.

9. Hrvatski narod ima pravo na sreću i blagostanje kao cjelina, a isto takvo pravo ima i svaki pojedini Hrvat kao član te cjeline. Ta sreća i to blagostanje mogu se oživotvoriti i ostvariti za narod kao cjelinu i

za pojedince kao članove cjeline jedino u posve samostalnoj i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, pa stoga ona ne smije i ne može biti sastavnim dijelom u ni jednom obliku ni jedne druge države niti ikakve druge državne tvorevine.

10. Hrvatski narod ima svoje vrhovničko pravo (suverenitet), po kome on jedini ima vladati u svojoj državi i upravljati sa svim svojim državnim i narodnim poslovima.

11. U hrvatskim državnim i narodnim poslovima u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj ne smije odlučivati nitko, tko nije po koljenima i po krvi član hrvatskoga naroda. Isto tako ne smije o sudbini hrvatskoga naroda i hrvatske države odlučivati ni jedan strani narod ni država.

12. SELJAŠTVO JE TEMELJ I IZVOR SVAKOGA ŽIVOTA, PA JE KAO TAKAV PRVI NOSILAC SVAKE DRŽAVNE VLASTI U HRVATSKOJ DRŽAVI. I kraj toga svi staleži hrvatskoga naroda sačinjavaju jednu narodnu cjelinu, budući i ostali staleži u hrvatskom narodu, čiji su članovi pripadnici hrvatske krvi, imaju ne samo svoj korijen i porijeklo, nego i trajnu obiteljsku vezu sa selom.

Tko u Hrvatskoj ne potječe iz seljačke obitelji, taj u devedeset slučajeva od stotine nije hrvatskoga porijekla ni krvi, već je doseljeni stranac.

13. Sva tvarna (materijalna) i duhovna dobra u hrvatskoj državi vlasništvo su naroda, te je on jedini vlastan njima raspolagati i njima se koristiti.

Prirodna bogatstva hrvatske domovine, napose njezine šume i rude ne mogu biti predmetom privatne trgovine.

ZEMLJA MOŽE BITI VLASNIŠTVO SAMO ONOGA, KOJI JE OBRADJUJE SAM SA SVOJOM OBITELJI, TO JEST SELJAKA.

14. Temelj svake vrijednosti jest samo rad, a temelj svakog prava jest dužnost. Stoga u hrvatskoj državi rad označuje stupanj vrijednosti svakoga pojedinca i ima predstavljati temelj cjelokupnog narodnog blagostanja.

Nitko ne može imati nikakvih posebnih prava, nego svakom samo dužnosti prema narodu i državi daju pravo na zaštićen život.

15. Vršenje svih javnih dužnosti (funkcija) vezano je za odgovornost. Svatko, tko u ime naroda ili države vrši javne poslove bilo kakve vrsti, odgovara sa svojim dobrom i sa svojim životom za sva djela ili propuste.

Nu dužnost i odgovornost prema cjelini imadu biti temeljem i svakoj djelatnosti u posebničkom (privatnom) životu svakog pojedinog člana hrvatskoga naroda.

16. Težište ćudoredne (moralne) snage hrvatskoga naroda leži u urednom i vjerskom obiteljskom životu, njegova gospodarska snaga u seljačkom gospodarstvu, zadružnom životu i prirodnom bogatstvu hrvatske zemlje, obrambena snaga u sredbotvornim (organizatornim) i prokušanim vojnim vrlinama.

Prosvjetni ili kulturni napredak hrvatskoga naroda temelji se na prirodnoj narodnoj darovitosti i prokušanoj sposobnosti na polju znanosti, prosvjete i umjetnosti.

Industrija, obrt, kućno rukotvorstvo i trgovina imaju biti ruka pomoćnica sveukupnom seljačkom i općem narodnom gospodarstvu. Te grane života imaju biti polje časnoga rada i vrelo dostojnoga života radnika, a ne sredstvo gomilanja narodne imovine u rukama glavničara (kapitalista).

17. Skladno gojenje, promicanje i usavršivanje svih narodnih vrlina i grana narodnoga života zadaća je svih pregnuća javnoga rada i državne vlasti kao takve, jer one daju potpuno jamstvo opstanka, vjekovnog bivstvovanja i blagostanja sadašnjih i budućih pokoljenja i cjelokupnog hrvatskog naroda, te opstojnosti i sigurnosti Nezavisne Države Hrvatske.

Dano u Glavnom Ustaškom Stanu
dne 1. lipnja 1933.
i
dne 16. travnja 1941.

Poglavnik:
Dr. Ante Pavelić, v. r.